

РЕШЕНИЕ

№ 444

гр. София, 27.01.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 10.12.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5374** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Е. Ш. срещу заповед № РД-30-38/17.04.2014г. на директора на дирекция «Общински строителен контрол» (ДОСК) на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Установява се от представения констативен акт (КА) № 2/3200-122/10.02.2014г., че на същата дата длъжностни лица от район „П.“ на СО са извършили проверка на място и по документи на строеж: „Сграда - КПП“, находящ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) II - 1344, кв. 22, по плана на [населено място], в. з. „Малинова долина - герена“, без административен адрес. Посочва се в КА, че строежът е извършен от жалбоподателя през 2013г., в североизточния край на имота, като контролно-пропускателният пункт (КПП) е с размери 3/3м. Изграден е от стоманобетонна носеща конструкция - ивични стоманобетонни фундаменти, стоманобетонна плоча на кота ± 0.00, колони, греди. Таванската конструкция е дървена. Ограждащите стени са изпълнени от тухли четворки. Покривът е четиriskатен, дървен, покрит с керемиди. Сградата е на груб строеж. Не са изпълнени довършителни работи, инсталации. Имотът е собственост на жалбоподателката, съгласно представен нотариален акт. Строежът е V-та категория по определението на

чл. 137, ал. 1, т. 5 от ЗУТ.

Предвид така установеното и липсата на разрешение за строеж и одобрени инвестиционни проекти за процесния строеж, издателят на оспорения акт е приел, че е налице незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ и постановил премахването му.

Описаните констатации не бяха опровергнати в хода на производството пред съда. Ето защо, несъществени се явяват твърденията от жалбоподателя за нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в нередовното му уведомяване за производството и произтеклата от това невъзможност да ангажира доказателства. В производството по оспорване на заповедта не бяха ангажирани доказателства, от които да се направи извод за възможен различен изход от производството пред административния орган.

Съгласно чл.148, ал.1 ЗУТ, строежи се извършват само, ако са разрешени съгласно същия закон. Не се установява строежът да е бил завършен преди 31.03.2001г. Ето защо, безпредметно е изследването за търпимост на строежа по смисъла на § 127 ПЗРЗИД на ЗУТ от ДВ бр.82/2012г. Във връзка с довода на жалбоподателя за приложението на § 16 от Преходните разпоредби (ПР) на ЗУТ е допусната съдебно-техническа експертиза, чието заключение съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и неоспорено от страните. Установява се от заключението, че сградата е изпълнена до степен на готовност -груб строеж. Последният строеж отговаря на описанието, направено в КА - изпълнена е стоманобетоновата конструкция, оградните стени и дървеният четирискатен покрив. За строежа не се откриват никакви одобрени строителни книжа. Строежът е V-та категория. До 1993г. не се откриват градоустройствени планове за местност „Малинова долина“, а процесният имот е извън обхвата на наличния общ градоустройствен план за местността. Имотът е предмет на градоустройствена разработка, одобрена от Столичен общински съвет (СОС) с негово решение N 889 от 28.09.2007г. В план „Застрояване“ (ПЗ) е посочена допустимата застроителна линия на основното застрояване за кв. 22, м. „Малинова долина-герена“, както и съседните нему. Посочената допустима застроителна линия в ПЗ е отстояща на 5.00м от улично-регулационната линия. Предвид тези констатации вещото лице заключава, че процесният строеж не е допустим съгласно действащия подробен устройствен план от 2007г., респективно - ЗУТ.

Както беше посочено по-горе, относно времето на извършване на строежа жалбоподателят не ангажира доказателства, от които да бъде направен извод, че „Сграда – КПП“ не е построена през 2013г., както е отбелязано в КА. С определение от 15.10.2014г. по искане на жалбоподателя е допуснато изслушване показанията на един свидетел при довеждането му, като впоследствие същият не беше доведен. При така установените обстоятелства следва да се приеме, че не са налице предпоставки строежът да бъде определен като търпим в някоя от хипотезите на § 16 от ПР на ЗУТ. Според разпоредбата на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ строеж или част от него е незаконен, когато се извършва без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Съгласно определението на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и

техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Обектът, чието премахване е наредено с процесната заповед, съответства по характеристиките си на това определение и поради извършването му без влязло в сила разрешение, се явява незаконен.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена в установената форма от компетентен орган – лице, надлежно овластено с представената заповед № РД-09-1423/05.12.2012г. на кмета на СО; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, актът е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК, разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя в размер на 600 лв. съобразно чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата предходна редакция.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Е. Ш., с ЕГН [ЕГН], срещу заповед № РД-30-38/17.04.2014г. на директора на дирекция «Общински строителен контрол» на Столична община.

ОСЪЖДА К. Е. Ш., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 600 (шестстотин) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: